

UTTALELSE OM EKTESKAPET

lagt fram av Komiteen for andakt og forkynnelse og godkjent av Sentrale Philadelphia Månedsmøte i forretningsmøte 11.06.1995.

I dagboken for året 1666, beskriver George Fox sitt syn på ekteskapet:

"Jeg ble ledet til å vurdere hvordan det er med ekteskap iblant oss, og da viste jeg til hvordan Guds folk tok hverandre til ekte i møtene av De eldste, og at det var Gud som sammenføyde mann og kvinne før syndefallet. Og selv om menneskene har påtatt seg slik sammenføyning mens vi levde under synden, så må vi etter gjenopprettningen se at det er Guds sammenføyning som er den rette og hederlige vielsen; nei, aldri leser vi i skriftene om at det var noen prest som viet noen, fra Første Mosebok til Åpenbaringsboka."

De tidligste Venner forsto det slik at tidens kjønnsroller og underordningen av kvinner var en konsekvens av syndefallet som Kristus har satt oss fri fra; vi skal leve i Guds Rike der mellommenneskelige forhold er basert på gjensidighet. "Her er det ikke jøde eller greker, slave eller fri, mann eller kvinne. Dere er alle én, i Kristus Jesus." (Gal. 3, 28)

For Vennene har ekteskapet alltid innebåret at man ble hverandres hjelpere i det å leve i Guds Rike. Tidlige kvekere så ekteskapet som en forpliktelse man inngikk når man ble kalt av Gud til å forlate den enslige stand til partnerskap med en annen. Mange kvekerdagbøker inneholder nedtegninger om et slikt konkret kall. Elizabeth Haddon, en ung kvinne som kom til New Jersey som en av de tidlige bosetterne, skal ha sagt til John Estaugh, en reisende kvekerforkynner: "Jeg har fått det som en forpliktelse å elske deg, John." Etter å ha overveiet dette, fant John at han hadde den samme forpliktelsen, og de to gikk inn i et veldig lykkelig og åndelig produktivt ekteskap.

Haddons ekteskap var barnløst. Selv om de ikke misbilliget sex, så ikke de tidlige Vennene på forplantningen som ekteskapets hovedformål. Da en av Puritanerne utfordret George Fox angående hans ekteskap med Margaret Fell og sa at han trodde ekteskapet var innstiftet for å avle barn, sa Fox til ham at det hadde aldri vært i hans tanker, han hadde giftet seg med Margaret "utelukkende i lydighet mot Gods kraft."

For å forvise seg om at de inngåtte ekteskapene var i samsvar med den rette ledelse, rådførte tidlige Venner seg alltid med De eldste. Det hendte at en Venn kunne føle seg kalt til ekteskap mens partneren ikke følte klarhet; i slike tilfeller måtte Vennen vente til klarhet kom. De brukte Bibelen i sin skjelningsprosess og la særlig vekt på Galaterbrevets kapittel 5, 22 - 23: "Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse. Slike ting rammes ikke av loven."

Når de slik trodde at Gud alene innstifter og står for ekteskapet, nektet Lysets Barn å gjøre bruk av tjenester fra både stat og kirke, og tok hverandre til ekte med ord som likner svært på dem vi bruker i dag. Disse ekteskapene var da ulovlige i samfunnets øyne siden det var et krav at en fredsdommer skulle være til stede. Venner som ønsket det, hadde lov til å slå opp en melding om at de hadde inngått ekteskap på torget i nærmeste landsby, slik at myndighetene i det minste ble informert om deres nye status. Gjorde man mer enn det, var ekteskapet ikke inngått "i Lyset", og i 1653 skrev Fox en epistel og anmodet Vennene om å unngå slike vielser. Spørsmålet om lovligheten av kvekerekteskap og om enkers og barns rett til å arve eiendom ble ikke endelig avgjort før i 1681, da en dommer i Nottingham bestemte at et barn fra et kvekerekteskap kunne arve, fordi han ikke kunne se at disse ekteskapene skulle være i strid med Bibelen.

Når vi bygger på disse elementene i vår tradisjon - vår historiske avvisning av bestemte kjønnsroller og vår overbevisning om at ekteskapets fremste funksjon ikke er forplantning men å støtte hverandre i et liv i lydighet mot Guds vilje, ser ikke vi som er medlemmer i Sentrale Philadelphia Månedsmøte hvorfor slike hjelpere skal og må være av forskjellig kjønn. For Gud er ingen ting umulig, og derfor ville det være lite respektfullt å avvise den mulighet at Ånden kunne lede mennesker av samme kjønn til ekteskap.

Vi bekrefter at den sanne prøven på et ekteskap ikke avgjøres av om det er lovlig i statens øyne, men om det er inngått i lydighet mot Guds vilje, og om ekteskapet fører til at Guds vilje kommer til uttrykk gjennom Åndens frukter.